

ACTUALITAT DE POESIA CATALANA

Vuit títols, vuit poemes

ROGER COSTA-PAU

Ramon Ramon, *Cor desmoblat*.
EDICIONS DE LA GUERRA.
València, 2004.

De la deu més frondosa d'Estellés succiona bona part de la poesia de Ramon Ramon (Catarroja, 1970); i encara d'un Ausiàs, en la seva dimensió riquíssima del sentit de l'amor i de l'isolament viscuts directament en l'entranya i en la sang, no pas com a reproducció estricta d'unes experiències vitals tangibles o simplement identificables. En efecte, ja el títol d'aquest seu darrer llibre, *Cor desmoblat*, ens encamina a unes determinades ressonàncies amb la veu més reconeguda del poeta de Burjassot, i alhora, també, a unes concanetacions -de vegades purament rítmiques i a voltes més imprecognants i directes- amb la poesia de March. Dividit en cinc blocs -no pas en va desproveïts de títol-, el volum se'ns presenta com un recorregut enèrgic i vibrant pels indrets fecundíssims d'una exploració del món interior que hem d'entendre com una suma d'aspiracions i que en tal cas, en el seu acreixement més ponderat, no sembla que hagués d'excloure ni malvestats ni amargors; com tampoc, si fos necessari, una ben conscient autoimputació. Ramon Ramon no entén l'amor en claus úniques de docilitat. I qui diu l'amor diu la passió, diu l'engany, diu el sentit profund de l'espera, del desig, de la felicitat, etcètera. La seva és una poesia curulla d'intencions justament de totalitat. Per aquesta raó els seus poemes són sempre lluny de les uniformitzacions temàtiques o discursives, la qual cosa es fa també extensi-

JORDI JULIÀ, ÚLTIM GUANYADOR DEL PREMI DE POESIA RAMON COMAS

LLUÍS BUSQUETS, AUTOR D'ELS ULLS EN LA FONT', ACOMPANYAT PER LLUÍS MARIA XIRINACS

ble a la pròpia concepció de l'escriptura i de la poesia... Ara com ara, amb el pòsit madurant de quatre llibres publicats, i junt amb Isidre Martínez Marzo, Josep Lluís Roig, Maria Josep Escrivà, Joan-Elies Adell, Alexandre Navarro, Josep Porcar i Júlia Zabala, entre d'altres, Ramon Ramon ocupa un dels llocs de merescut renom en el si d'un grup halitós de poetes que des de ribatges distints i d'uns anys cap ençà encenen bona fusta des de terres valencianes.

Jordi Julià, *Murs de contenció*.
Premi Ramon Comas de Poesia 2003.
COSSETÀNIA. Valls, 2004.

Amb la publicació d'*Els grills que no he matat* i de *Tornar el dilluns*, en 1998 i 2002, respectivament, Jordi Julià (Sant Celoni, 1972) ha anat fent curs sense unes marcades interrupcions com a poeta i ha anat consolidant una veu que, ben segur, va sumant singularitats en cada nova entrega. Citem també *Els déus de fang* (Englantina d'Or dels Jocs Florals de Barcelona 2002) i, recentment, aquest present *Murs de contenció*, publicat per Cossetània Edicions per haver merescut el 14è premi Ramon Comas Ciutat de Tarragona en la seva darrera convocatòria. Entrentant, Julià ha crescut també en l'estudi crític, i fa ben poc hem vist publicat un assaig seu sobre Gabriel Ferrater, *El poeta sense qualitats* (El Medol, 2004). *Murs de contenció* és un llibre enormement calculat en la seva combinació de forma i contingut, i aquesta és una característica ben visible en relació

L'ESTRANY

¿A qui és que odie quan odie?
¿Qui és l'ombra que m'imita a l'altra banda del carrer?,
¿qui és aquest estrany amb màscara que em furga amb la mirada com un raig de sol en un ull inflammat?
Perseguidor pacient, nit i dia com un alè al bescoll,
¿per què no engega el tret, ja, l'encaputxat que m'estalona amb la pistola a punt?
¿Qui pot odiar-me tant que no em vol fer l'honor de destapar-se el rostre d'assassí, la seua cara d'home, el seu espill trencat?
Com una pedrada al front ara ho recorde: vaig estimar —alguna cosa, algú, potser a mi mateix.

Ramon Ramon, '*Cor desmoblat*'

PERDENT EL PARLAR

Les coses que no funcionen, el bagul de les eines trencades i empolsides, tot el meu repertori de mascle cru: les paraules que em guarde de dir-te;
no val la pena que escriga per a tu, tan escassa és l'oportunitat que arribes a llegir aquestos versos d'un home perdut: de tant que et sent, oblidge que existixes.

Joan-Carles Ortega i Berenguer, '*Nits*'

MURS DE CONTENCIÓ

Les tardes de Balança han dut aiguats a tot arreu d'aquest país que és nostre. Quan les rambles s'emporten amb violència els cotxes i el bestiar, temem que l'aigua faci maldats majors sense remei: tenim por que es descalcin els talussos sobre els quals ens desfèiem sota el sol de l'estiu. Meditem, impotents, com s'ha arribat a aquest punt, i sobretot per què no ens arisquem a sortir a fora, i quedar-nos ben xops, per construir els murs de contenció que evitaran que s'esllavissin tots els llocs per on vam passejar amb un pas suau i ferm una ombra doble. Tot evitant mirar-nos no sabem i veiem com cau la pluja.

Jordi Julià, '*Murs de contenció*'

ELS COLORS DE LA BOIRA

Només amb la celístia torno a pujar l'escala com un fantasma amb cos, amo i senyor de tot. Sento els vostres alès a cada habitació (us parlo amb mil silencis) i pujo al pis de dalt ben a poc a poquet. Tinc el regne al despatx: exàmens corregits, classes ja preparades, llibres a mig llegir, esborranys als papers i retalls de diaris. Em queden sols els deures íntims i personals i recerco el que em cal entre els llibres amics. Obro l'ordinador i sense encara seure vaig a la menorquina i bado els seus llistons per repintar el paisatge clissat des de la cambra i, ara, ja, diferent.

Lluís Busquets, '*Els ulls en la font*'

DIETARI I

M'obriré amb cada mot totes les nafres. Només l'himne insondable del vespre respondrà: averany d'indexifrables solituds. I em sabré en el record, en el dubte.

Dins la nau sense esperança de la nit, entre el foll desig de viure'm i l'espill del no-res on mire i habite, en la paraula no dita, m'aprenc en la nafra, en totes les temences. Cada signe és l'emblema del record, l'obaga d'aquella llum.

Vicent Amela, '*Llum de somni*'

PASSEJANT CAP AL SUÏCIDI

Deixa'm fer encara un glop més de verí per sentir dins la pell aquest crepuscle: sento com m'enamoro d'un espectre quan la mar brama que no tinc camí:

entre onatges em nego, capatàs d'un vaixell que mai no sortí de port, maldant mortes nereides i un nou nord on encarar les mans, les sangs, el llaç.

Entre els difunts, tan sols, tinc existència certa: deixa'm fer un glop més de verí abans d'anar al celler a buscar la corda.

Que xisclin les frontisses de l'essència! vull fer mil glops, de nits i de matí, abans d'anar al terrat i obrir la porta.

Jordi Cussà, '*Sens ales*'